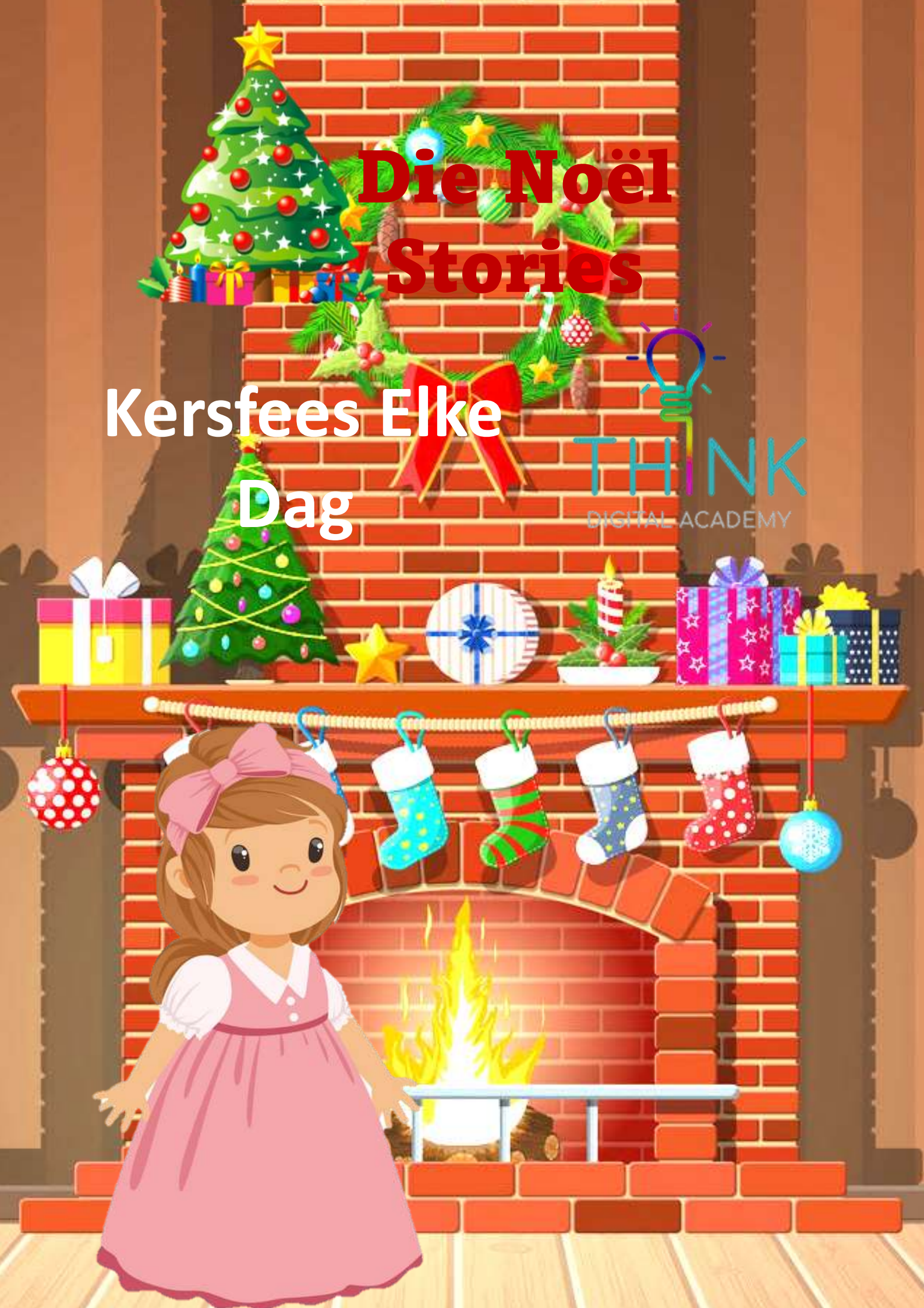

Die Noël Stories

Kersfees Elke
Dag

THINK
DIGITAL ACADEMY

Ouer kinders sal waarskynlik die Midas-verhaal ken – dis oor die koning wat wou hê dat alles wat hy aanraak in goud moet verander. Wel, die is 'n weergawe van daardie storie, vertel met groot sjarme en humor vir Amerikaanse lesers in 1892.

Dit bevat 'n heldin wat, in plaas daarvan om ryk te wil wees,
wou sy hê dat dit altyd Kersfees moes wees.

Wou jy al ooit gehad het dat dit moet gebeur? Ek weet ek sou
graag wou hê dit moes gebeur, veral in die middel van
Desember, toe die marteling begin het om die lang, rustelose
nagte voor Kersvader se aankoms af te tel.

Ek hoop jy sal dit interessant vind, nes ek, om te sien wat dit was wat Amerikaanse kinders meer as honderd jaar gelede van gehou het om te eet en watse geskenke hulle tydens Kersfees ontvang het.

Hierdie dogtertjie het by haar pa se studeerkamer ingestap, soos sy elke Saterdag oggend voor ontbyt gedoen het, en het haar pa gevra om vir haar 'n storie te vertel. Hy het haar probeer weg stuur, want hy was baie besig, maar sy wou hom nie toelaat nie. So, hy het met die storie begin:

"Wel, daar was eens 'n varkie -"

Toe stop sy haar pa. "Ek het al die klein varkie stories gehoor ek is al siek om van hulle te hoor" het sy vir haar pa gesê.

"Wel, watter soort storie sal ek dan vertel?"

"Oor Kersfees. Ons is amper in die seisoen."

"Wel!" het haar pa gesê terwyl hy probeer wakker word. "Dan vertel ek jou van die dogtertjie wat wou hê dit moet elke dag van die jaar Kersfees wees. Hoe sal jy daarvan hou?"

"Eerste klas!" het die dogtertjie gesê; en sy het in 'n gemaklike vorm in sy skoot op gekrul, gereed om te luister.

"Nou goed dan, hierdie klein varkie - o, hoekom stamp jy so aan my?"

"Omdat jy klein varkie in plaas van klein dogtertjie gesê het."

"Ek wil graag weet wat die verskil is tussen 'n klein varkie en 'n klein dogtertjie wat wou hê elke dag moet Kersfees wees!"

"Pappa!" het die dogtertjie waarskuwend gesê. Hierop het haar pa die storie begin vertel.

Eendag Lank Gelede

Was daar 'n dogtertjie wat so lief was vir Kersfees dat sy elke dag van die jaar wou hê dit moes Kersfees wees.

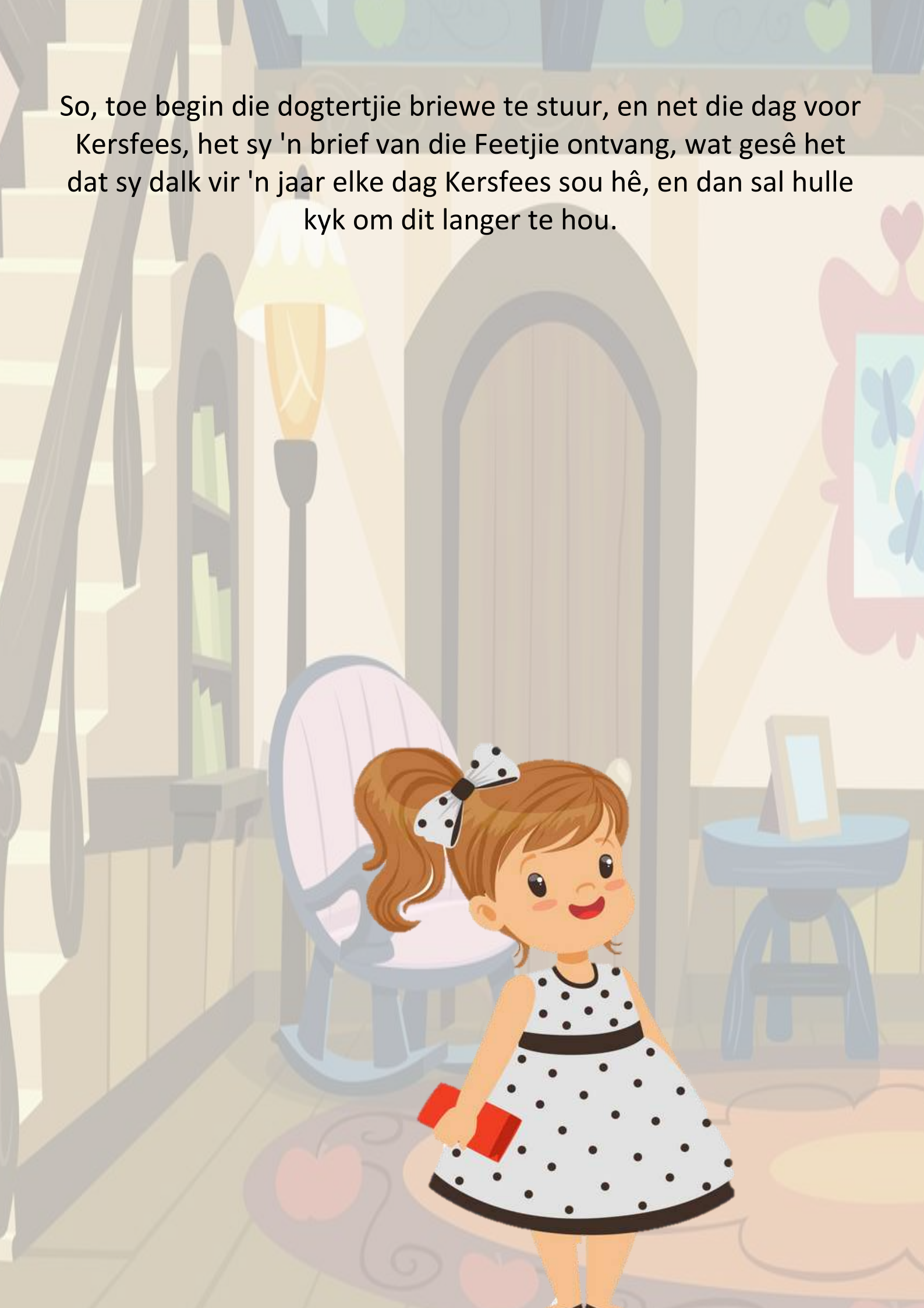

Toe danksegging verby was, het sy poskaarte na die ou Kersfeetjie begin stuur om te vra of sy dit nie dalk het nie.

Maar die ou Feetjie het nooit geantwoord nie, en na 'n rukkie het die dogtertjie uitgevind dat die ou Feetjie niks sou agterkom nie, maar regte letters wat buite verseël is met 'n monogram - of jou brief, in elk geval.

So, toe begin die dogtertjie briewe te stuur, en net die dag voor Kersfees, het sy 'n brief van die Feetjie ontvang, wat gesê het dat sy dalk vir 'n jaar elke dag Kersfees sou hê, en dan sal hulle kyk om dit langer te hou.

Die dogtertjie was al opgewonde, besig om voor te berei vir die outydse, een keer per jaar Kersfees wat die volgende dag sou kom. So, sy het besluit om die Feetjie se belofte aan haarself te hou en almal daarmee te verras soos dit bly waar word het, maar toe het dit heeltemal uit haar gedagtes geglip.

Sy het 'n wonderlike Kersfees gehad. Sy het vroeg gaan slaap, sodat Kersvader die kerskouse kon vul ...

... en in die oggend was sy eerste op voor enigiemand anders, en het haar kerskous vol met lekkergoed, en lemoene, druive, rubberballetjies en allerlei klein geskenke gevind.

Toe wag sy totdat die res van die gesin op was, en sy het by die biblioteek ingebars om te kyk na die groot geskenke wat op die biblioteek tafel neergelê is – boeke, bokse skryfbehoeftes, poppe, klein stoofies, dosyne sakdoeke, inkstanders, skaatse, fotorame, bokse waterverf, en pophuise – en die groot Kersboom, verlig en staan in die middel van die vloer.

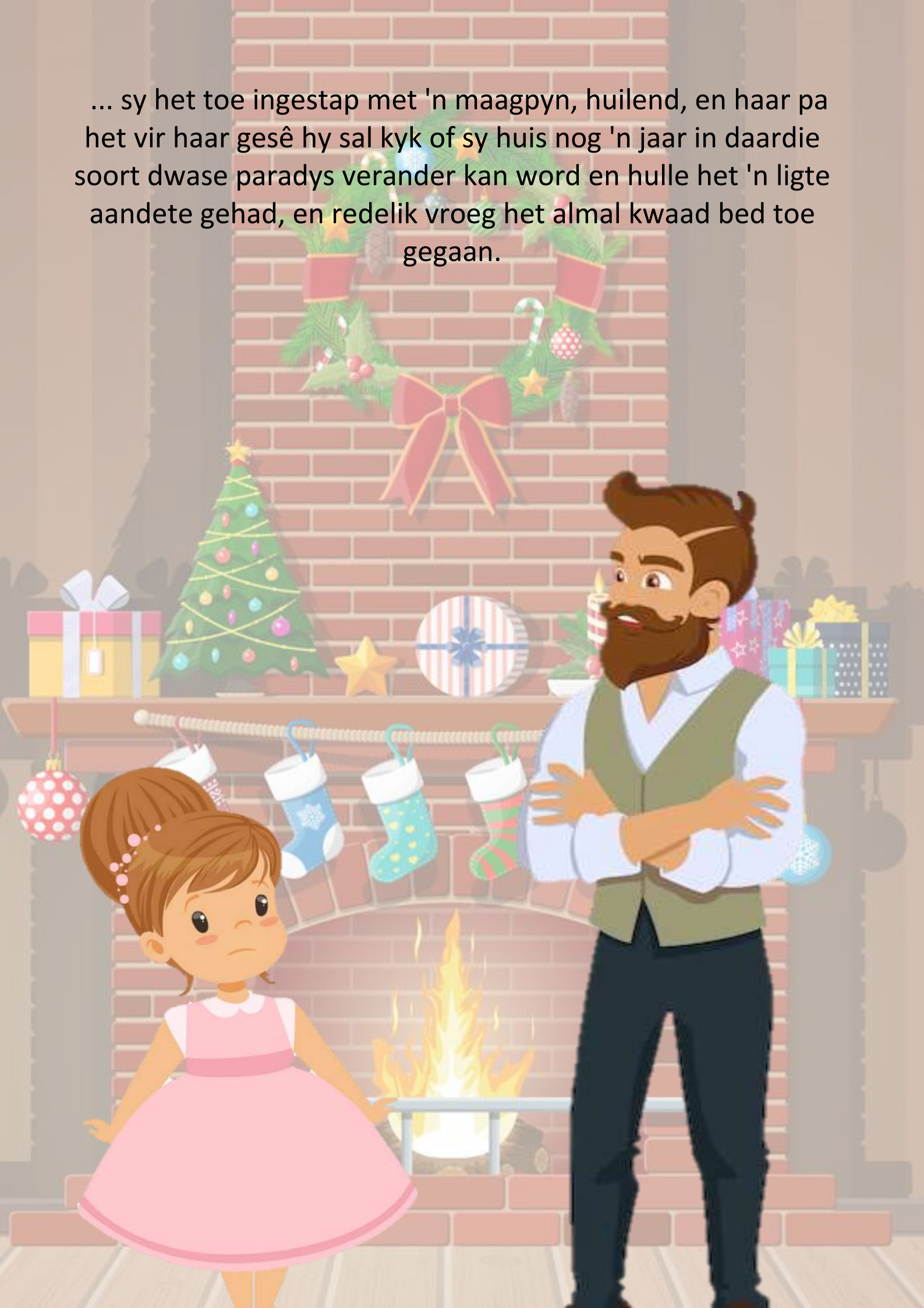
Sy het die hele dag 'n wonderlike Kersfees gehad. Sy het soveel lekkergoed geëet dat sy geen ontbyt wou hê nie, en die hele voormiddag het die geskenke bly instroom wat die vorige aand nog nie afgelewer was nie, en sy het die geskenke wat sy vir ander mense gekry het, uit gedeel ...

... en toe sy by die huis aan gekom het hulle kalkoen en bosbessie geëet vir aandete, en pruimpoeding en neute en rosyne en lemoene, en het toe uitgegaan en gekuier ...

... sy het toe ingestap met 'n maagpyn, huilend, en haar pa het vir haar gesê hy sal kyk of sy huis nog 'n jaar in daardie soort dwase paradys verander kan word en hulle het 'n ligte aandete gehad, en redelik vroeg het almal kwaad bed toe gegaan.

Die dogtertjie het baie swaar en baie laat geslaap, maar sy was uiteindelik wakker gemaak deur die ander kinders wat met hul kerskouse vol geskenke in hul hande om haar bed gedans: “Kersfees! Kersfees! Kersfees!” het hulle almal geskree.

“Onsin! Dit was gister Kersfees,” het die dogtertjie gesê en het slaperig oor haar oë gevryf. Haar broers en susters het net gelag. “Ons weet nie daarvan nie. Dis in elk geval Kersfees vandag. Gaan biblioteek toe en kyk.”

Toe flits dit terug na die dogtertjie dat die Feetjie haar belofte nagekom het, en haar jaar van Kersfees het begin. Sy was vreeslik slaperig, maar sy het opgespring en na die biblioteek gehardloop.

Daar was dit weer! Boeke, en bokse skryfbehoeftes, en poppe, ensovoorts.

Daar was die Kersboom wat gloeiend daar gestaan het, en die gesin het hul geskenke uitgesoek, en haar pa het heeltemal verbaas gelyk, en haar ma was gereed om te huil.

“Ek is seker ek sien nie hoe ek van al hierdie goed moet ontslae raak nie,” het haar ma gesê, en haar pa sê toe dat dit vir hom voel asof hulle die vorige dag iets net soos dit gehad het, maar hy het gedink hy het dit net gedroom.

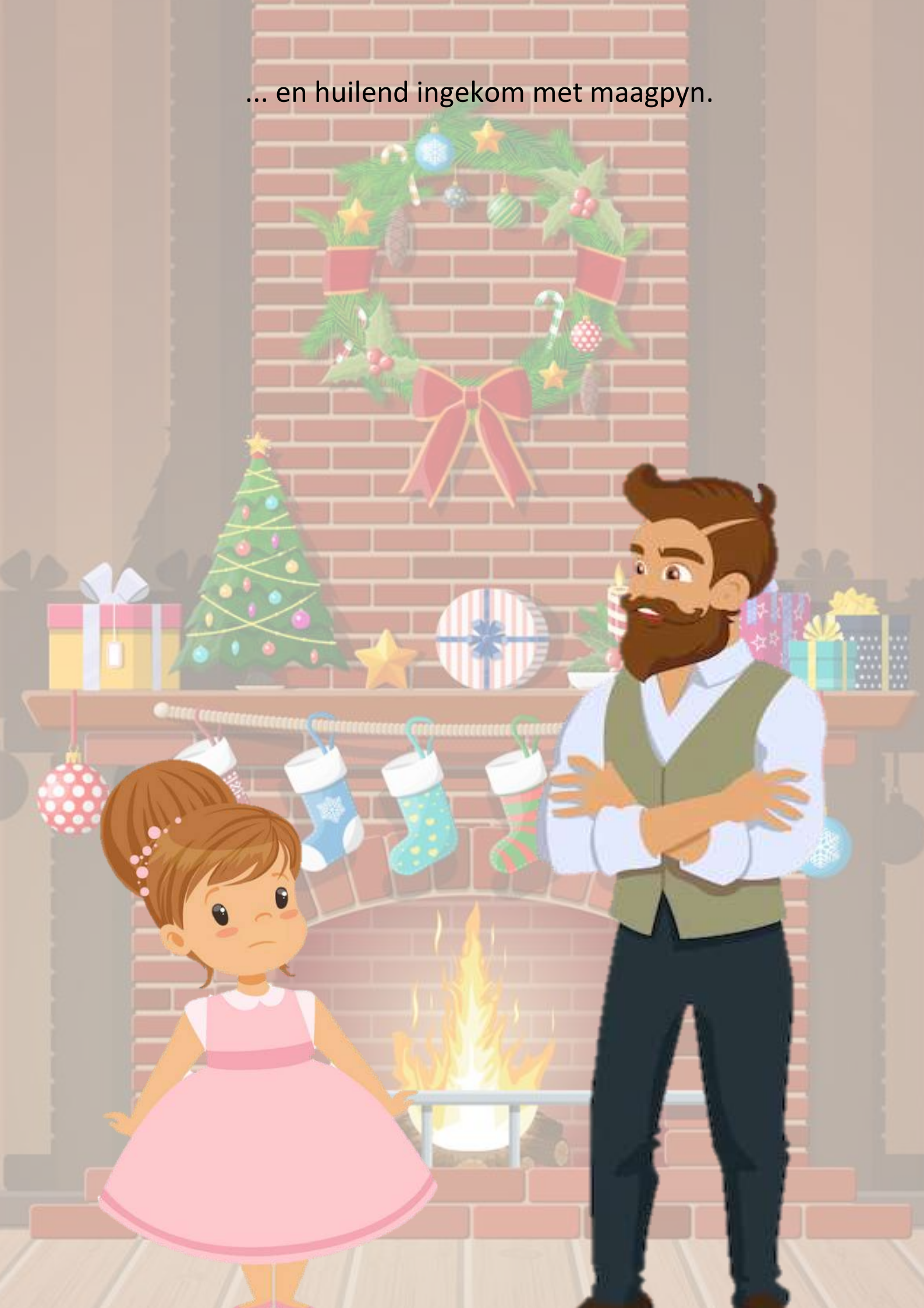
Die dogtertjie het dit as die beste soort grap beskou, en daarom het sy soveel lekkergoed geëet omdat sy geen ontbyt wou hê nie, en het rondgegaan en geskenke uit gedeel...

... en het kalkoen en bosbes vir aandete gehad, en toe uitgegaan en gekuier ...

... en huilend ingekom met maagpyn.

Nou, die volgende dag, was dit weer dieselfde ding, maar almal raak dwars, en aan die einde van 'n week se tyd het soveel mense hul humeure verloor so erg dat jy verlore humeure oral kon opmerk; dit het die grond perfek gestrooi. Selfs wanneer mense probeer het om hul humeure te herstel, het hulle gewoonlik iemand anders s'n gekry, en dit het die aakligste mengsel gemaak.

Die dogtertjie het begin bang word en het die geheim vir haarself gehou; sy wou haar ma vertel, maar sy het dit nie gewaag nie, en sy was te skaam om die Feetjie te vra om haar geskenk terug te neem - dit het ondankbaar en sleg gelyk.

So het dit aangehou en aangehou, en dit was Kersfees op Valentynsdag en op Washington se Verjaarsdag, dit was dieselfde as enige ander dag, en dit het nie eers die eerste April oorgeslaan nie, alles was daardie dag vervals, dit was 'n klein verligting.

Na 'n rukkie het kalkoene verskriklik skaars geword en vir ongeveer 'n duisend dollar per stuk verkoop. Hulle het amper enigiets as kalkoene gebruik – selfs half volgroeide kolibries. En bosbessies – wel, hulle het 'n diamantstuk vir bosbessies gevra. Na 'n rukkie moes hulle Kersbome van lappe maak. Maar daar was baie lappe, want mense het so arm geword omdat hulle vir mekaar geskenke gekoop het, dat hulle geen nuwe klere kon kry nie, en hulle het net hul ou klere tot flarde gedra.

Hulle het so arm geword dat almal na die armhuis moes gaan, behalwe die banketbakkers, en die stoormanne en die boekhandelaars. Hulle het almal so ryk en trots geword dat hulle skaars op iemand sou wag as hulle iets kom koop het. Dit was heeltemal skandelik!

Nadat dit so drie of vier maande aangehou het, het die dogtertjie, wanneer sy ook al soggens in die kamer gekom het en daardie groot lelike, knopperige kouse by die kaggel gesien hang het, en die walglike geskenke wat oral rond gestaan het, gebruik om op dit te gaan sit en uit gebars met trane en het begin huil. In ses maande was sy heeltemal uitgeput; sy kon nie eers meer huil nie.

En nou was dit die vierde Julie! Op die vierde Julie het die eerste seun in die Verenigde State wakker geword en uitgevind dat sy vuurwerke en speelgoed pistool en tweedollar-versameling vuurwerke niks anders was as suiker en lekkergoed wat geverf was om soos vuurwerke te lyk nie.

Voor tien uur het almal in die Verenigde State ontdek dat sy vierde Julie goed in Kersfees goed verander het en almal was so kwaad. Die vierde Julie-redes het almal in Kersliedere verander, en as enigiemand probeer het om die Onafhanklikheids verklaring te lees, in plaas van om te sê, "wanneer in die loop van menslike gebeure nodig word", was hy gereed om te sing, "*God rest you merry gentlemen*". Dit was heeltemal aaklig.

Omtrent die begin van Oktober het die dogtertjie begin om op poppe te gaan sit waar sy dit ook al kry – sy het dit so gehaat om dit te sien – en teen Danksegging het sy net haar geskenke om die kamer gegooi.

Teen daardie tyd het mense nie meer geskenke mooi rondgedra nie. Hulle het hulle oor die heining of deur die venster gegooi, en in plaas daarvan om baie moeite te doen deur te skryf: "Liewe Pappa" of "Mama" of "Broer" of "Suster", het hulle net: "Vat dit, jou aaklige ou ding!" geskryf en die brief teen die voordeur vas geslaan.

Byna almal het skure gebou om hul geskenke in te hou, maar die skure het gou oorgeloop, en dan het hulle die geskenke in die reën laat lê, of enige plek. Soms het die polisie vir hulle kom sê om hul geskenke van die sypaadjies af te verwyder of hulle sou hulle arresteer.

Voor Danksegging gekom het, het dit uitgelek wie al hierdie Kersfeeste veroorsaak het. Die dogtertjie het so gely dat sy in haar slaap daaroor gepraat het, en daarna sou niemand met haar speel nie, want as dit nie vir haar gulsigheid was nie, sou dit nie gebeur het nie.

En nou, dat dit by Danksegging gekom het, wou sy hê hulle moes kerk toe gegaan het, en kalkoen eet, en hulle dankbaarheid toon, het hulle gesê dat al die kalkoene geëet is vir haar ou Kerstes en as sy die Kersfeeste sou stop, hulle sou sien oor die dankbaarheid.

En die volgende dag het die dogtertjie briewe aan die Kersfeetjie begin stuur, en toe telegamme, om dit te stop. Maar dit het niks gebaat nie ...

... en toe het sy 'n oproep ontvang van die Feetje, maar die meisie wat by die deur geantwoord het, het altyd gesê: "ons is nie by die huis nie", of "ons is besig", of so iets.

En so het dit aangegaan totdat dit by die ou een keer per jaar Oukersaand gekom het. Die dogtertjie het aan die slaap geraak, en toe sy in die oggend wakker word ...

“So dit was alles niks anders as 'n droom nie,” het die dogtertjie voorgestel. “Inderdaad!” het haar pa gesê. “Dit was alles heeltemal waar!” “Wat het sy dan uitgevind?” “Wel, dat dit nie Kersfees was nie, en dat dit nooit meer gaan wees nie.

“Nou is dit tyd vir ontbyt.”

Die dogtertjie het haar pappa om die nek vasgehou. "Jy mag nie gaan as jy dit so gaan los nie!"

"Hoe wil jy hê moet dit eindig?"

"Kersfees een keer per jaar."

"Goed," het haar pa gesê, en hy gaan weer aan.

Wel, met geen Kersfees ooit weer nie, was daar die grootste vreugde oor die hele land. Mense het oral bymekaar gekom en gesoen en gehuil van vreugde.

Perdekarre het rondgegaan en al die lekkergoed en rosyne en neute bymekaar gemaak en het dit in die rivier gegooi, en dit het die visse heeltemal siek gemaak.

En die hele Verenigde State, so ver as Alaska, was een vlam van vreugdevure, waar die kinders besig was om al hul geskenke te verbrand. Hulle het die beste tyd gehad!

Die dogtertjie het die ou Feetjie gaan bedank omdat sy Kersfees gestop het, en sy het vir die Feetjies gesê dat sy hoop sy haar belofte sal nakom en sal toe sien dat Kersfees nooit, ooit weer sal kom nie. Toe frons die Feetjie en sê, dat daardie dogtertjie haar nou net so gulsig soos altyd gedra, en sy moet weer dink.

Dit het die dogtertjie weer mooi laat dink, en sy het gesê sy sal bereid wees om Kersfees omtrent een keer in duisend jaar te hou, en toe sê sy honderd, en toe sê sy tien, en uiteindelik het sy afgekom tot een keer 'n jaar.

Toe sê die Feetjie dit is die goeie ou manier wat mense behaag het vandat Kersfees begin het, en sy het ingestem. Toe sê die dogtertjie: "waarvan is jou skoene gemaak?" en die Feetjie het gesê: "Leer." En die dogtertjie het gesê: "Winkoop is vir altyd gedoen," en spring weg, en huppel en spring die hele pad huis toe, sy was so bly.

Die einde

“Hoe was dit?” het haar pa gevra.

"Eerste klas!" het die dogtertjie gesê, maar sy haat dit om die storie te stop, en was nogal beskeie.

Haar ma het egter haar kop by die deur ingedruk en vir haar pappa gevra: "Kom jy nooit vir ontbyt nie? Wat het jy vir die kind vertel?"

"O, net 'n verhaal met 'n morele."

Die dogtertjie het hom weer om die nek gevang.

"Ons weet! Moenie dit nie sê nie, pappa! Moet dit nie sê nie!"

THINK

DIGITAL ACADEMY